

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság
54.Pf. 640.627/2013/4.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság

az Ivanics és Kiss Ügyvédi Iroda, eljáró ügyvéd: dr. Ivanics Éva (fél címe 1.,) által képviselt
felperes neve(felperes címe.) felperesnek,

a dr. Landes Judit ügyvéd (**fél címe2.**) által képviselt
I.rendű alperes neve(I.r. alperes címe.) I. r. alperes és

II.rendű alperes neve (II.r. alperes címe.) II. r. alperes ellen,

gyermektartásdíj fizetési kötelezettség megszüntetése iránt indított perében a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 2013. október 4. napján kelt 11.P.II.22.131/2012/31. számú ítélete ellen az I. r. alperes által 32. sorszám alatt és a felperes által 33. és 34. sorszám alatt enyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy a felperes tartásdíj fizetési kötelezettségének záró időpontját az 1993. augusztus 6. napján született (**Gyermek neve**) utónevű gyermeke, a II. r. alperes vonatkozásában **2014. június hó 30. napját határozza meg.**

A másodfokú bíróság felhívja a felperes munkáltatóját, a (**munkáltató neve és címe.**), hogy a felperes felperes neve(**felperes adatai.**) munkabéréből a másodfokú ítélet szerinti módosítással tegyen eleget a felperes tartásdíj fizetési kötelezettsége levonásának és az alperes részére történő kifizetési kötelezettségének.

A tárgyi költségfeljegyzés folytán le nem rótt 48.000.- (negyvennyolcezer) Ft felperesi fellebbezési illetéket a felperes, és a 48.000.- (negyvennyolcezer) Ft alperesi fellebbezési illetéket az alperes köteles a Magyar Államnak külön felhívásra, a felhívásban közölt módon és időben megfizetni.

Ezt meghaladó költségeiket a felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság ítéletével a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 11.P.22.144/2010/8. számú ítéletében megállapított és a felperest terhelő tartásdíj fizetési kötelezettséget az 1993. augusztus 6. napján született (**Gyermek neve**) utónevű gyermeke vonatkozásában 2012. november 1. napjától kezdődően havi 50.000.-Ft határozott összegre szállította le. Megállapította, hogy a felperesnek 2012. november 1. napjától 2013. szeptember 30. napjáig 100.000.-Ft tartásdíj hátraléka keletkezett. Rendelkezett a felperesi munkáltató, a **munkáltató neve** felhívásáról, hogy 2013. október 1. napjától kezdődően minden hónap 10. napjáig bezáróan a felperes illetményéből 50.000.-Ft határozott összegű tartásdíjat vonjon le és utaljon ki az I. r. alperes részére, az ... Banknál vezetett

folyószámlájára.

Felhívta továbbá a **munkáltatót**, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő hónap 1. napjától kezdődően a folyó havi gyermektartásdíjon felül két havi, egyenként 50.000.-Ft-os részletekben utalja ki a fenti tartásdíj hátralékot az I. r. alperesnek.

2013. október 1. napjától kezdődően megszüntette a Nyugdíjfolyósító Intézet és a Belügyminisztérium felé korábban eszközölt közvetlen bírósági felhívást. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. A tárgyi költségfeljegyzés folytán le nem rótt 72.000.- Ft eljárási illeték megfizetésére a peres feleket egyenlő arányban kötelezte a Magyar Állam javára külön felhívásra történő teljesítéssel. Megállapította, hogy a felek a perben ezt meghaladóan felmerült költségeiket maguk viselik. Az ítéletet a folyamatos gyermektartásdíjra vonatkozóan előzetesen végrehajthatónak nyilvánította.

Döntése indokolásában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes korábbi marasztalása óta több irányú körülményváltozás is bekövetkezett. A körülményváltozások egybevetése alapján részben indokoltnak találta a felperes tartásdíj leszállítása iránti másodlagos keresetét, ugyanakkor a tartásdíj megszüntetése és a tartásnak a felperes saját háztartásába nyújtása iránti keresetét megalapozatlannak ítélte. Ebben a körben mérlegelése körébe vonta, hogy a II. r. alperes időközben nagykorúvá vált és a felperes tartásdíj alapjául szolgáló nyugellátása jogszabályi változás folytán, mint szolgálati járandóság csökken, illetve a keresőtevékenységére tekintettel a szolgálati járandóságának folyósítása szünetelésre került.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a II. r. alperes nem sajátos nevelési igényű tanuló, esetében a tanulási nehézséget állapította meg a legújabb tankerületi szakértői kontroll vélemény alapján. Minthogy a felek gyermeke, az időközben nagykorúvá vált (**Gyermek neve**) a tanulmányait folyamatosan végzi, azt nem szakította meg, így az érettségi bizonyítvány nappali tagozaton történő megszerzéséig a II. r. alperes a tartásra jogosult. Ebben a körben mérlegelési körébe vonta a gyermek indokolt szükségleteit és a kötelezett teherbíró képességét is.

Döntését a jogalap körében a Csjt. 69. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés mellett a Csjt. 60. § (2) bekezdésében és a 66. § (1) bekezdésében foglalt nagykorú gyermek eltartására vonatkozó szabályokra alapította. Az elsőfokú bíróság mérlegeléssel állapította meg havi 50.000.-Ft-ban a felperes tartásdíj fizetési kötelezettségét a jövedelmi és a vagyoni helyzetét mérlegelve, megállapítva, hogy a havi 50.000.-Ft tartásdíj teljesítése még nem eredményezi a felperes megélhetése veszélyeztetettségét.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes és az I. r. alperes terjesztett elő fellebbezést.

A felperes fellebbezése elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetének való helyt adás mellett a tartásdíj fizetési kötelezettsége megszüntetésére irányult, vagy legalábbis a kereseti kérelmében foglalt havi 30.000.-Ft-ra leszállított tartásdíj fizetési kötelezettsége megállapítása mellett 2014. június 30-ai hatánapig kérte korlátozni a teljesítési kötelezettségét.

Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése iránti fellebbezését a felperes fenntartotta.

Mindenekelőtt hivatkozott a II. r. alperes meghallgatása körében az elsőfokú bíróság iratellenes megállapítására, mert a bíróság a perben nem hallgatta meg személyesen a II. r. alperest, sem a perbe vonását megelőzően tanúként.

A felperes álláspontja szerint egyáltalán nem került tisztázásra, hogy a gyermek milyen rendszerben

és milyen képzési formában tanul. Teljesen eltérő az órarend a gyermek iskolai bizonyítványában lévő órarendtől, illetve a tantárgyaktól, amiket tanul. Az is tévesen került megállapításra, hogy a kiskorúsága alatt megkezdett nappali tagozatos tanulmányait folytatja a **Intézményben**, mert a ... Gimnáziumban végzett tanulmányai megszakítása után kezdte el a jelenleg folytatott tanulmányait, ahol a gyermek képzési formája tisztázatlan. Ezért jogalap hiányában
- álláspontja szerint - megalapozott a tartásdíj fizetési kötelezettsége megszüntetése iránti fellebbezése, illetve keresete.

Ebben a körben másodlagosan hivatkozott arra is, hogy **(Gyermek neve)** még a középiskolai tanulmányai esetére is csak a 20. életévének végéig jogosult tartásra. Ezért legalábbis 2014. június 30-ig terjedő időre történő korlátozását kérte a fizetési kötelezettségének arra az esetre, ha a másodfokú bíróság elfogadná a nappali tagozaton folytatott iskolavégzését.

A jövedelemcsökkenésére és a gyermek munkavégzési körülményeinek feltáratlanságára hivatkozva fenntartotta fellebbezését a jogalap megállapítása esetére a tartásdíj havi 30.000.-Ft-ra való leszállítása iránt.

A túlfizetett gyermektartásdíj körében érvényesíteni kívánt **beszámítási igényére vonatkozó** nyilatkozata kiterjesztő értelmezését hangsúlyosan sérelmezte. A fellebbezési érvelése szerint a felperes valóban nyilatkozott arra, hogy **a teljesített tartást nem követeli vissza**, a kereseti kérelmének teljesítése esetén. Arra azonban soha nem tett nyilatkozatot, hogy a bíróság által megítélt összeg és a teljesített összeg közötti különbséget nem kívánja a későbbi kötelezettségei fejében beszámítani. Az a nyilatkozata, hogy nem kívánja a már felélt tartásdíjat visszakövetelni, egyáltalán nem értelmezhető úgy, hogy annak beszámításáról is a felperes lemond. **A túlfizetés hátralékba történő beszámításáról a felperes soha nem mondott le, ezért az nem a felperes nyilatkozatán alapul. Kérte a túlfizetése beszámítását.**

Az I. r. alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes kereseti kérelmének elutasítása mellett a felperes tartásdíj fizetési kötelezettsége leszállításának a mellőzésére irányult.

Arra hivatkozott, hogy a havi 900.000.-Ft jövedelme mellett a felperesnek van teljesítőképesége a korábbi vállalása szerinti havi 100.000.-Ft tartásdíj megfizetésére. Utalt a felek jövedelmi helyzete közötti lényeges különbségre is.

Megítélése szerint az elsőfokú eljárás során az I. r. alperes számtalan igazolást csatolt a II. r. alperes oktatási intézményből kért, nappali tagozaton folytatott tanulói jogviszonya bizonyítására. Hozzáfűzte, hogy a gyermek a középiskolai tanulmányait is később kezdte el, miután év vesztés volt.

Összefoglalt fellebbezési érvelése szerint a felperes által is ismert, hogy a gyermekük, a II. r. alperes nem teljesen egészséges. Az sem kétséges, hogy nagy erőfeszítést igényel tőle a tanulmányai folytatása és az iskola elvégzése. Az pedig, hogy ezt a sajátos nevelési igénye eredményezi vagy a tanulási nehézségének a következménye alapvetően megfogalmazás kérdése, de számára a tanulmányok elvégzése mindenképpen nehezített.

Mindkét fél fellebbezési ellenkérelme a saját fellebbezését meghaladóan az elsőfokú ítélet helyben hagyására és a másik fél perköltség megfizetésére való kötelezésére irányult. A felperes áfa nélkül 20.000.-Ft-ban, az I. r. alperes áfával emelt összegben, mérlegeléssel kérte a másodfokú perköltsége megállapítását.

A felperes fellebbezése kisebb részben, kizárólag a záró időpont megállapítására vonatkozóan alapos, az I. r. alperes fellebbezése megalapozatlan,

A másodfokú bíróság észlelte, hogy a II. r. alperes vonatkozásában nincs konkrét kereseti kérelem előterjesztve a felperes részéről. Ezért a másodfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének szükségessége felmerül-e. Ezt a másodfokú bíróság azért nem tekintette olyan súlyos eljárásjogi szabálysértésnek, mert az érdemi döntésre nincs kihatással. Ezért a felperes másodlagos fellebbezési kérelme nem volt alapos.

Az érdemi döntést illetően a tartásdíj fizetési kötelezettsége jogalapját vitató felperesi fellebbezés és a felek tartásdíj összecszerűségének megváltoztatása iránti fellebbezése sem volt alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállás kellő mélységben való feltárása után okszerű következtetéssel állapította meg, hogy a felek gyermeke a kiskorúsága idején megkezdett középiskolai tanulmányait folytatja nappali tagozaton. A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a gyermek tartásra való jogosultsága a nagykorúsága idejére átnyúló középiskolai tanulmányainak befejezéséig fennáll. Nincs jelentősége, hogy a gyermek sajátos nevelési igényű-e vagy tanulási nehézséggel küzd, mert következetes és egységes a bírói gyakorlat abban, hogy a tanulmányait folyamatosan végző, nagykorúvá vált gyermek tartására a kiskorúakra vonatkozó szabályozás irányadó. Az egyszeri iskolaváltás a tartásra való jogosultság jogalapjának megszűnését önmagában nem alapozza meg, ezért a felperes fellebbezése a marasztalása jogalapjának hiányát illetően nem volt alapos.

Az elsőfokú bíróság ***a gyermektartásdíj körében*** minden szükséges bizonyítást lefolytatott a tényállás feltárása érdekében. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás anyagát az ítélete 6. oldalán kifejtett szempontok szerint a gyermek indokolt szükségletei és a kötelezett teherbíró képessége körében logikusan és okszerűen mérlegelte.

Nem volt alapos az alperes fellebbezése az általa továbbra is fenntartani kért havi 100.000.-Ft gyermektartásdíjra vonatkozóan, ahogyan a felperes tartásdíj fizetési kötelezettsége mértékének havi 30.000.-Ft-ra való csökkentésére irányuló fellebbezése sem. ***A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által a korábbihoz képest leszállított tartásdíj összege a bírói gyakorlat tükrében megfelelő hozzájárulás a 21. életévében lévő nagykorú gyermek tartásának költségeihez és megalapozottabban igazodik a felperestől elvárható teherbíró képességéhez is.***

A másodfokú bíróság kizárólag a tartásdíj fizetési kötelezettsége befejező időpontjának meghatározása iránti fellebbezése körében osztotta a felperes érvelését, ezért célszerűségi szempontból határozta meg a záróidőpontot.

A túlfizetés beszámítása iránti okfejtése a felperesnek bár helyénvaló, azonban a fellebbezésében nem volt a beszámítani kért összegre pontos számítás szerinti levezetése. Ezért a másodfokú bíróság az összecszerűsége vonatkozó pontos fellebbezési petíció hiányában, amely a Pp.235 § (1) bek. első fordulatának megfelelő lenne, ennek a kérelemnek nem adott helyet.

A felperes helyesen hivatkozott az elsőfokú ítélet iratellenes megállapítására a II. r. alperes meghallgatását illetően, mert az elsőfokú bíróság a felperes és az I. r. alperes gyermekét sem tanúként, majd a perbevonását követően II. r. alperesként sem hallgatta meg. Ennek azonban ügydöntő jelentőséget a másodfokú bíróság azért nem tulajdonított, mert megítélése szerint az

érdemi döntésre ez nem volt kihatással.

Mindezek kiemelése mellett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a felperesi tartásdíj fizetési kötelezettség záró időpontjának meghatározása mellett a Pp.253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes munkáltatójának felhívására vonatkozó rendelkezés a Vht. 28. § (3) bekezdésén alapul.

A tárgyi költségfeljegyzés folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a másodfokú bíróság az alábbiak szerint állapította meg:

A havi 50.000.-Ft tartásdíj fizetési kötelezettsége megszüntetése iránti **felperesi fellebbezés tekintetében** a 600.000.-Ft fellebbezési pertárgy érték 8 %-ban határozta meg az Illetéktörvény 46. § (1) bekezdése alapján. Míg az alperes által havi 50.000.-Ft-al felemelni kért gyermektartásdíj tárgyában ugyancsak a 600.000.-Ft **alperesi fellebbezési pertárgyérték** 8 %-ban határozta meg az Illetéktörvény 46. § (1) bekezdése alapján **az alperesi fellebbezési illetéket**.

A felek a 6/1986(VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelesek a fellebbezési illetéket a Magyar Államnak megfizetni, figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdésére.

A peresztes alperes és a per főtárgya tekintetében is peresztes felperes a másodfokú eljárásban ezt meghaladóan felmerült költségeiket a Pp.78. § (1) bekezdése alapján maguk viselik.

, 2014. április 9.

dr. Kocsis Judit sk.
előadó, bíró

dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke

Benkő Ferencné dr. sk.
bíró